

Arrest

nr. 183 302 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Pashtu te zijn, afkomstig uit Kaga, Khogyani district in de provincie Nangarhar. U zou er uw ganse leven blijven wonen, alvorens u problemen kreeg en u Afghanistan diende te verlaten. Uw vader werkte zijn hele leven als advocaat in Surkh Rod, maar ging recent op pensioen. Zelfs na zijn pensioen werd uw vader benaderd door mensen die hem om hulp vroegen. Zo kreeg hij op een dag een brief thuis toegestuurd van Z.(…), een Taliban-commandant, waarin hij uw vader vroeg hem te helpen de straf van diens broer, Q.(…) M.(…), te verminderen. Uw vader reageerde daarop met de melding dat hij niet kon helpen aangezien hij op pensioen was. Commandant Z.(…) belde daarop uw vader en probeerde hem te overhalen zijn vrienden in te

schakelen. Uw vader negeerde het telefoontje en besteedde er verder geen aandacht aan. De Commandant bleef echter bellen en vertelde aan uw vader dat als hij het niet zou doen hij of zijn familie in gevaar was. Uw vader zei daarop dat wat hij ook zou doen, het de keuze van God is. Op een dag ging uw vader naar Jalalabad om medicijnen voor uw moeder te halen, maar keerde hij 's avonds niet terug naar huis. U probeerde hem te bereiken, maar zijn telefoon werkte niet meer. Uw broer vernam 's morgens in de bazaar dat gewapende mannen uw vader hadden ontvoerd. U wou daarop een klacht indienen in het districtshuis, maar uw moeder verhinderde u. Na verloop van tijd ontving u nog een brief waarin stond dat uw vader zich van hen verstoopt had en men u verweet een spion te zijn. U trok daarop naar Jalalabad en schulde er zo'n drie à vier dagen bij uw schoonouders. Op aanraden van uw schoonbroer moest u Afghanistan echter zo snel mogelijk te verlaten. U reisde verder via Iran, Turkije, Bulgarije en Servië naar België waar u een asielaanvraag indiende. Na uw vertrek werd uw broer ontvoerd en vluchtten uw moeder, vrouw en kinderen kort nadien ook naar Jalalabad. Ook zij trokken er in bij uw schoonouders. Uw vrouw en kinderen verblijven daar nog steeds, terwijl uw moeder zou zijn teruggekeerd naar Kaga. U hoorde nooit meer iets over uw vader.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: uw taskara, 4 onbekende documenten betreffende het werk van uw vader en twee dreigbrieven van de Taliban.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst legde u geen enkel geloofwaardig begin van bewijs voor ter staving van uw identiteit.

Ter staving van uw identiteit legde u dan wel een originele taskara (identiteitsbewijs) voor (Gehoorverslag CGVS, d.d. 10 oktober 2016, p. 2), de authenticiteit van dergelijk document wordt evenwel ernstig in twijfel getrokken. Zo moet vooreerst worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten eenvoudig na te maken of te verkrijgen zijn (zie blauwe map). Bovendien zijn op de taskara zelf enkele anomalieën merkbaar die de authenticiteit verder in het gedrang brengen. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw taskara zo'n twaalf tot dertien jaar oud is (CGVS, p. 15). Het is dan ook opmerkelijk dat een dergelijk document **dusdanig goed bewaard is gebleven**. Erop gewezen dat het er nog relatief goed uit zag, gaf u aan dat u het in een plastieken mapje had gestoken (CGVS, p. 15). Wat er ook van zij, het is opvallend dat het logo rechtsboven dat op elke taskara zichtbaar zou zijn, slechts gedeeltelijk werd afgeprint en de onderzijde er van lijkt weggeknipt (zie groene map). Tot slot had u vreemd genoeg geen enkel idee wat uw geboortedatum zou zijn, noch leek u er enig idee van te hebben dat dergelijke informatie op uw identiteitsdocument zou staan (CGVS, p.3). Het ontbreken van een geloofwaardig origineel identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft wie u bent en waar u vandaan komt.

Aansluitend legde u ook geen enkel geloofwaardig document neer ter staving van uw asielrelaas.

Zo legde u naast uw identiteitsbewijs ook vier originele documenten neer betreffende het werk van uw vader en twee dreigbrieven die u van de Taliban zou hebben ontvangen (CGVS, p. 15). Vooreerst dient opnieuw gewezen te worden op de toegevoegde informatie waaruit blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten eerder gering is (zie supra). Toen u bovendien gevraagd werd welk type documenten u neerlegde ter staving van de werkzaamheden van uw vader, moest u toegeven dat u geen idee had (CGVS, p. 3), hetgeen bijzonder opmerkelijk is. Verder gaf u aan dat u geen idee hebt wat de inhoud van dergelijke documenten zouden zijn, noch had u enig idee wat er op de documenten geschreven stond, noch wist u of het originelen of kopieën waren, noch wist u hoe lang men dergelijke documenten in Afghanistan reeds had (CGVS, p. 16, 17). Het is bijzonder opmerkelijk dat u, die dergelijke documenten zelf meebracht, niet eens op de hoogte zou zijn van **wat** u nu eigenlijk meebracht. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij toch enigszins op de hoogte is van de door hem voorgelegde documenten. Dezelfde argumenten gelden overigens ook voor de door u voorgelegde dreigbrieven. Zo gaf u eveneens aan dat u niet wist wat er in de dreigbrieven geschreven stond, noch kon u bijzonder weinig over de brieven vertellen, noch wist u wie dergelijke brieven zou hebben ondertekend, noch wist u wanneer u zo'n brief had gekregen (CGVS, p. 21, 22). De verschoning die u hiervoor aanhaalt dat u niet kan lezen is weinig afdoend. Zo gaf u niet alleen aan dat u niet eens wist hoeveel maanden u dergelijke documenten reeds hebt, maar dat u er niet eens aan had gedacht om de documenten door iemand te laten voorlezen (CGVS, p. 16). Een dergelijke desinteresse is opvallend en ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van de door u voorgelegde documenten.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt echter verder ondermijnd door een aantal opvallende vaststellingen doorheen uw verklaringen. Zo verklaarde u dat uw vader werkte als advocaat (CGVS, p. 8). Los van het feit dat u hierover geen enkel geloofwaardig document van neerlegde (zie supra), **konden uw verklaringen hierover evenmin overtuigen.** Zo werd u gevraagd om iets meer te vertellen over de job van uw vader, maar gaf u vreemd genoeg aan dat u “het niet wist” en “hij gewoon naar kantoor ging”. Gevraagd wat hij dan deed geraakte u niet verder dan dat “hij werkte voor de overheid, onderzocht en in kantoor werkte”. U had verder geen idee sinds wanneer hij er al werkte en kon het niet beter plaatsen dan “sinds lang” (CGVS, p. 8). Eveneens had u geen idee wat uw vader zou hebben gestudeerd (CGVS, p. 10), noch leek u te weten of hij eigenlijk ooit had gestudeerd (CGVS, p. 20). U had geen idee voor welk ministerie hij werkte, wie zijn overste was, noch kon u iets van details geven, noch wist u met welke zaken hij zich bezig hield (CGVS, p. 19, 20). U gaf ten slotte aan dat u **eigenlijk helemaal niets** wist over de job van uw vader (CGVS, p. 20). Wat er ook van zij, u verklaarde dat uw vaders officiële titel “advocaat” was (CGVS, p. 20), terwijl u bij de DVZ nog verklaarde dat hij “Procureur-Generaal” was (Verklaring CGVS, d.d. 16 maart 2016, Vraag 3.5). Dat u hierover eigenlijk niets zou kunnen vertellen is bijzonder frappant. **Van een asielzoeker die zijn land, huis, vrienden en familie achterlaat mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet wat aan de grondslag van zijn vlucht ligt.**

Daar maar weinig geloof kan worden gehecht aan de beweerde tewerkstelling van uw vader, komen logischerwijs ook de problemen die hieruit zouden voortvloeien in het gedrang. Echter de ongeloofwaardigheid zou ook nog blijken uit de talrijke tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden doorheen uw verklaringen. Zo verklaarde u dat u dat de Taliban contact opnam met uw vader om hulp te krijgen, maar u had geen idee wanneer dit ongeveer moet gebeurd zijn, noch kon u zelfs het jaar geven wanneer de incidenten zouden zijn gestart (CGVS, p. 21). U gaf aan dat u nadien ook dreigbrieven zou hebben ontvangen, maar ook hier wist u eigenlijk helemaal niet (zelfs niet ongeveer) wanneer u dergelijke brieven had ontvangen (CGVS, p. 22). Hoe dan ook, u verklaarde dat uw vader nadien verdwenen was, maar u had eveneens geen idee wanneer dat was (CGVS, p. 21). U kon het niet beter plaatsen dan ongeveer 10 dagen voor uw eigen vertrek (CGVS, p. 21). Opvallend genoeg had u bij de DVZ nog verklaard dat het 20 dagen voor uw eigen vertrek was (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen gaf u aan dat u bezorgd was (CGVS, p. 21), hetgeen weinig afdoend is. Wat betreft de dreigbrieven werd eerder al de authenticiteit ervan in twijfel getrokken, dat u ze dan nog eens enkel zou kunnen herkennen aan de blauwe stempel en er dan nog eens zeer weinig over zou kunnen vertellen is opnieuw merkwaardig (CGVS, p. 22).

Vervolgens verklaarde u dat u, nadat uw vader verdween, u zelf een dreigbrief kreeg en u vluchtte (CGVS, p. 18). U zou nog drie dagen thuis blijven wonen, alvorens te vertrekken richting Jalalabad (CGVS, p. 23). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u ten aanzien van het CGVS beweerde dat in de brief enkel u bedreigd werd (CGVS, p. 23), terwijl u bij de DVZ nog had beweerd dat de familie (cfr. “ons, wij”) werd bedreigd (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen gaf u aan dat u dat niet had gezegd en de brief enkel tegen u en uw vader was gericht (CGVS, p. 23). Hoe dan ook, is het bijzonder ongeloofwaardig dat wanneer u persoonlijk bedreigd zou worden en uw vader reeds spoorloos was verdwenen, u toch nog alleen zou vluchten en uw moeder, vrouw en kinderen zomaar zou achterlaten (CGVS, p. 23). **Dat u dergelijke risico's zou nemen met uw familie is opvallend.** Hierop gewezen, gaf u toe dat het vreemd leek, maar dat men u had verteld alleen te ontsnappen en herhaalde u -vreemd genoeg- opnieuw dat de brief enkel tegen u was bedoeld (CGVS, p. 23). In ieder geval, na uw vertrek zou uw broer nog worden gekidnapt, maar ook hier had u geen idee wanneer dit voorval zich had voorgedaan (CGVS, p. 23). Verder werd u ook gevraagd of er ooit iets met uw moeder gebeurde, maar gaf u aan dat u daar niet van op de hoogte was (CGVS, p. 24). Nochtans had u bij de DVZ eigenlijk verklaard dat ze vermist was (Verklaring DVZ, d.d. 16 maart 2016, p. 5). Hierop gewezen vertelde u dat u dat niet had gezegd (CGVS, p. 24), hetgeen weinig afdoend is voor dergelijke tegenstrijdigheid. Wat er ook van zij, de vaststelling dat zowel uw moeder als uw broer zich, na een kort verblijf in Jalalabad, opnieuw gevestigd hebben in Kaga ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw vrees.

Het geheel aan bovenstaande tegenstrijdigheden en vaagheden ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas compleet. De verklaringen die u voor dergelijke tegenstrijdigheden aanhaalt zijn bovendien niet afdoende. Het CGVS wenst er in deze ook op te wijzen dat uw verklaringen bij de DVZ werden afgenomen door een tolk die het Pashtou machtig was. U verklaarde zich na afloop van uw gehoor akkoord met de verklaringen en gaf op het CGVS nog aan dat er geen problemen waren geweest (CGVS, p. 2).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u ook over uw reisweg niet kon overtuigen. Zo legde u vooreerst geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (CGVS, p. 26). Verder had u geen enkel idee wanneer u vertrokken zou zijn, noch wist u wanneer u was aangekomen in België (CGVS, p. 25). Dat u verder geen enkel land meer zou kunnen opnoemen dat u na Servië zou zijn tegengekomen (CGVS, p. 25), noch welke steden u in Iran zou gepasseerd zijn (CGVS, p. 26), is hoogst bevreemdend. U verklaarde evenwel dat u door Iran met de auto zou zijn gereisd, maar had echter geen enkel idee langs welke kant van de weg men rijdt (CGVS, p. 26). De verschoning dat u drie dagen (Verklaring DVZ, p. 10) in een koffer zou hebben gezeten (CGVS, p. 26) is weinig serieus te nemen en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid eens te meer. **Volledigheidshalve** voegt het CGVS hier ook nog aan toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 8). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliет in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvroeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas werden hierboven reeds besproken en zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, namelijk het ondersteunen van geloofwaardige verklaringen. Op zich vermogen dergelijke documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Het louter voorleggen van dergelijke documenten is dan ook onvoldoende.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van

Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern

vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U bent een volwassen man die geen melding maakt van ernstige gezondheidsklachten. In verband met de evaluatie van uw persoonlijke omstandigheden moet verder worden opgemerkt dat u het CGVS bewust geen zicht verschaft over wat uw werkelijke levensomstandigheden in Afghanistan waren. Zo legde u reeds bedrieglijke verklaringen af omtrent het beroep van uw vader (zie supra). Hoe dan ook verklaarde u zelf ook al heel wat werkervaring te hebben in Afghanistan; zo werkte u reeds als verkoper van GSM-batterijen, werkte u als ober in een hotel en hebt u reeds ervaring als arbeider. Bovendien verklaarde u ook dat u op de markt had gewerkt en uw familie er zelfs twee winkels had (Verklaring DVZ, p.5 & CGVS, p. 10-11). Belangrijker is dat u ook een duidelijke link met de provinciehoofdstad, Jalalabad heeft. Zo verklaarde u dat u voor uw vertrek uit Afghanistan even bij en uw schoonouders in Jalalabad woonde (CGVS, p. 23) en dat uw vrouw en drie kinderen op dit ogenblik er zelfs nog steeds wonen (CGVS, p. 7). U verklaarde eveneens dat uw schoonvader een hotel heeft in Jalalabad, dat zelfs zou bestaan uit twee winkels (CGVS, p. 25). Bovendien zou er, naast uw schoonouders, ook nog andere familie van uw vrouw in Jalalabad wonen (CGVS, p. 32). Verder blijkt dat u ook toegang zou hebben tot Jalalabad. Zo verklaarde u dat u er eens op bezoek ging, u er nog was voor uw verloving en u er ook heen ging wanneer uw familie medische hulp nodig had (CGVS, p. 5). U kon dan ook de weg (inclusief pompstations) naar Jalalabad zeer goed beschrijven, wat doet vermoeden dat u er vaker kwam dan u wil laten uitschijnen (CGVS, p. 7). Het vermoeden dat u een sterkere band heeft met Jalalabad dan met uw eigen regio van herkomst wordt overigens versterkt doordat u niet bijzonder goed op de hoogte leek te zijn van recente gebeurtenissen die zich in uw dorp hadden voorgedaan en uw kennis daaromtrent eerder fragmentarisch was (CGVS, p. 28). Zo was u niet op de hoogte van het overlijden van een bekende prosecutor in uw regio en leek u niet op de hoogte wie Haji Sayed Rahman was, noch wat hem was overkomen (CGVS, p. 28) (zie blauwe map). Dient nog te worden vermeld dat u zelf ook aangaf dat twee van uw zussen in Kabul woonden, hetgeen er op wijst dat u zelfs op andere plaatsen in Afghanistan over de nodige connecties beschikt.

Aldus kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat u, een volwassen man die tot de Pasjoense meerderheid behoort (CGVS, p. 4) en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan niet alleen over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u enkel dat u niet in Jalalabad zou kunnen wonen omwille van uw beweerde problemen met de Taliban (CGVS, p. 31). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst legde u geen enkel geloofwaardig begin van bewijs voor ter staving van uw identiteit.

Ter staving van uw identiteit legde u dan wel een originele taskara (identiteitsbewijs) voor (Gehoorverslag CGVS, d.d. 10 oktober 2016, p. 2), de authenticiteit van dergelijk document wordt evenwel ernstig in twijfel getrokken. Zo moet vooreerst worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten eenvoudig na te maken of te verkrijgen zijn (zie blauwe map). Bovendien zijn op de taskara zelf enkele anomalieën merkbaar die de authenticiteit verder in het gedrang brengen. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw taskara zo'n twaalf tot dertien jaar oud is (CGVS, p. 15). Het is dan ook opmerkelijk dat een dergelijk document **dusdanig goed bewaard is gebleven**. Erop gewezen dat het er nog relatief goed uit zag, gaf u aan dat u het in een plastieken mapje had gestoken (CGVS, p. 15). Wat er ook van zij, het is opvallend dat het logo rechtsboven dat op elke taskara zichtbaar zou zijn, slechts gedeeltelijk werd afgeprint en de onderzijde er van lijkt weggeknipt (zie groene map). Tot slot had u vreemd genoeg geen enkel idee wat uw geboortedatum zou zijn, noch leek u er enig idee van te hebben dat dergelijke informatie op uw identiteitsdocument zou staan (CGVS, p.3). Het ontbreken van een geloofwaardig origineel identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft wie u bent en waar u vandaan komt.

Aansluitend legde u ook geen enkel geloofwaardig document neer ter staving van uw asielrelaas.

Zo legde u naast uw identiteitsbewijs ook vier originele documenten neer betreffende het werk van uw vader en twee dreigbrieven die u van de Taliban zou hebben ontvangen (CGVS, p. 15). Vooreerst dient opnieuw gewezen te worden op de toegevoegde informatie waaruit blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten eerder gering is (zie supra). Toen u bovendien gevraagd werd welk type documenten u neerlegde ter staving van de werkzaamheden van uw vader, moest u toegeven dat u geen idee had (CGVS, p. 3), hetgeen bijzonder opmerkelijk is. Verder gaf u aan dat u geen idee hebt wat de inhoud van dergelijke documenten zouden zijn, noch had u enig idee wat er op de documenten geschreven stond, noch wist u of het originelen of kopieën waren, noch wist u hoe lang men dergelijke documenten in Afghanistan reeds had (CGVS, p. 16, 17). Het is bijzonder opmerkelijk dat u, die dergelijke documenten zelf meebracht, niet eens op de hoogte zou zijn van **wat** u nu eigenlijk meebracht. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij toch enigszins op de hoogte is van de door hem voorgelegde documenten. Dezelfde argumenten gelden overigens ook voor de door u voorgelegde dreigbrieven. Zo gaf u eveneens aan dat u niet wist wat er in de dreigbrieven geschreven stond, noch kon u bijzonder weinig over de brieven vertellen, noch wist u wie dergelijke brieven zou hebben ondertekend, noch wist u wanneer u zo'n brief had gekregen (CGVS, p. 21, 22). De verschoning die u hiervoor aanhaalt dat u niet kan lezen is weinig afdoend. Zo gaf u niet alleen aan dat u niet eens wist hoeveel maanden u dergelijke documenten reeds hebt, maar dat u er niet eens aan had gedacht om de documenten door iemand te laten voorlezen (CGVS, p. 16). Een dergelijke desinteresse is opvallend en ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van de door u voorgelegde documenten.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt echter verder ondermijnd door een aantal opvallende vaststellingen doorheen uw verklaringen. Zo verklaarde u dat uw vader werkte als advocaat (CGVS, p. 8). Los van het feit dat u hierover geen enkel geloofwaardig document van neerlegde (zie supra), **konden uw verklaringen hierover evenmin overtuigen**. Zo werd u gevraagd om iets meer te vertellen over de job van uw vader, maar gaf u vreemd genoeg aan dat u "het niet wist" en "hij gewoon naar kantoor ging". Gevraagd wat hij dan deed geraakte u niet verder dan dat "hij werkte voor de overheid, onderzocht en in kantoor werkte". U had verder geen idee sinds wanneer hij er al werkte en kon het niet beter plaatsen dan "sinds lang" (CGVS, p. 8). Eveneens had u geen idee wat uw vader zou hebben gestudeerd (CGVS, p. 10), noch leek u te weten of hij eigenlijk ooit had gestudeerd (CGVS, p. 20). U had geen idee voor welk ministerie hij werkte, wie zijn overste was, noch kon u iets van details geven, noch wist u met welke zaken hij zich bezig hield (CGVS, p. 19, 20). U gaf ten slotte aan dat u **eigenlijk helemaal niets** wist over de job van uw vader (CGVS, p. 20). Wat er ook van zij, u verklaarde dat uw vaders officiële titel "advocaat" was (CGVS, p. 20), terwijl u bij de DVZ nog verklaarde dat hij "Procureur-Generaal" was (Verklaring CGVS, d.d. 16 maart 2016, Vraag 3.5). Dat u hierover eigenlijk niets zou kunnen vertellen is bijzonder frappant. **Van een asielzoeker die zijn land, huis, vrienden en familie achterlaat mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet wat aan de grondslag van zijn vlucht ligt.**

Daar maar weinig geloof kan worden gehecht aan de beweerde tewerkstelling van uw vader, komen logischerwijs ook de problemen die hieruit zouden voortvloeien in het gedrang. Echter de ongeloofwaardigheid zou ook nog blijken uit de talrijke tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden doorheen uw verklaringen. Zo verklaarde u dat u dat de Taliban contact opnam met uw vader om hulp te krijgen, maar u had geen idee wanneer dit ongeveer moet gebeurd zijn, noch kon u zelfs het jaar geven wanneer de incidenten zouden zijn gestart (CGVS, p. 21). U gaf aan dat u nadien ook dreigbrieven zou hebben ontvangen, maar ook hier wist u eigenlijk helemaal niet (zelfs niet ongeveer) wanneer u dergelijke brieven had ontvangen (CGVS, p. 22). Hoe dan ook, u verklaarde dat uw vader nadien verdwenen was, maar u had eveneens geen idee wanneer dat was (CGVS, p. 21). U kon het niet beter plaatsen dan ongeveer 10 dagen voor uw eigen vertrek (CGVS, p. 21). Opvallend genoeg had u bij de DVZ nog verklaard dat het 20 dagen voor uw eigen vertrek was (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen gaf u aan dat u bezorgd was (CGVS, p. 21), hetgeen weinig afdoend is. Wat betreft de dreigbrieven werd eerder al de authenticiteit ervan in twijfel getrokken, dat u ze dan nog eens enkel zou kunnen herkennen aan de blauwe stempel en er dan nog eens zeer weinig over zou kunnen vertellen is opnieuw merkwaardig (CGVS, p. 22).

Vervolgens verklaarde u dat u, nadat uw vader verdween, u zelf een dreigbrief kreeg en u vluchtte (CGVS, p. 18). U zou nog drie dagen thuis blijven wonen, alvorens te vertrekken richting Jalalabad (CGVS, p. 23). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u ten aanzien van het CGVS beweerde dat in de brief enkel u bedreigd werd (CGVS, p. 23), terwijl u bij de DVZ nog had beweerd dat de familie (cfr. "ons, wij" werd bedreigd (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen gaf u aan dat u dat niet had gezegd en de brief enkel tegen u en uw vader was gericht (CGVS, p. 23). Hoe dan ook, is het bijzonder ongeloofwaardig dat wanneer u persoonlijk bedreigd zou worden en uw vader reeds spoorloos was verdwenen, u toch nog alleen zou vluchten en uw moeder, vrouw en kinderen zomaar zou achterlaten (CGVS, p. 23). **Dat u dergelijke risico's zou nemen met uw familie is opvallend.** Hierop gewezen, gaf u toe dat het vreemd leek, maar dat men u had verteld alleen te ontsnappen en herhaalde u -vreemd genoeg- opnieuw dat de brief enkel tegen u was bedoeld (CGVS, p. 23). In ieder geval, na uw vertrek zou uw broer nog worden gekidnapt, maar ook hier had u geen idee wanneer dit voorval zich had voorgedaan (CGVS, p. 23). Verder werd u ook gevraagd of er ooit iets met uw moeder gebeurde, maar gaf u aan dat u daar niet van op de hoogte was (CGVS, p. 24). Nochtans had u bij de DVZ eigenlijk verklaard dat ze vermist was (Verklaring DVZ, d.d. 16 maart 2016, p. 5). Hierop gewezen vertelde u dat u dat niet had gezegd (CGVS, p. 24), hetgeen weinig afdoend is voor dergelijke tegenstrijdigheid. Wat er ook van zij, de vaststelling dat zowel uw moeder als uw broer zich, na een kort verblijf in Jalalabad, opnieuw gevestigd hebben in Kaga ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw vrees.

Het geheel aan bovenstaande tegenstrijdigheden en vaagheden ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas compleet. De verklaringen die u voor dergelijke tegenstrijdigheden aanhaalt zijn bovendien niet afdoende. Het CGVS wenst er in deze ook op te wijzen dat uw verklaringen bij de DVZ werden afgenomen door een tolk die het Pashtou machtig was. U verklaarde zich na afloop van uw gehoor akkoord met de verklaringen en gaf op het CGVS nog aan dat er geen problemen waren geweest (CGVS, p. 2).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u ook over uw reisweg niet kon overtuigen. Zo legde u vooreerst geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (CGVS, p. 26). Verder had u geen enkel idee wanneer u vertrokken zou zijn, noch wist u wanneer u was aangekomen in België (CGVS, p. 25). Dat u verder geen enkel land meer zou kunnen opnoemen dat u na Servië zou zijn tegengekomen (CGVS, p. 25), noch welke steden u in Iran zou gepasseerd zijn (CGVS, p. 26), is hoogst bevreemdend. U verklaarde evenwel dat u door Iran met de auto zou zijn gereisd, maar had echter geen enkel idee langs welke kant van de weg men rijdt (CGVS, p. 26). De verschoning dat u drie dagen (Verklaring DVZ, p. 10) in een koffer zou hebben gezeten (CGVS, p. 26) is weinig serieus te nemen en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid eens te meer. **Volledigheidshalve** voegt het CGVS hier ook nog aan toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 8). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst

een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas werden hierboven reeds besproken en zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, namelijk het ondersteunen van geloofwaardige verklaringen. Op zich vermogen dergelijke documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Het louter voorleggen van dergelijke documenten is dan ook onvoldoende. (...)".

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde originele *taskara* wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom aan de authenticiteit van dit document moet worden getwijfeld. Zo kon worden vastgesteld dat de *taskara* bijzonder goed bewaard is gebleven, hoewel verzoeker er volgens zijn eigen verklaringen toch al twaalf of dertien jaar zou over beschikken (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Eveneens opvallend is dat het logo rechtsboven slechts gedeeltelijk is afgeprint en de onderzijde ervan lijkt te zijn weggeknipt. Bovendien bleek verzoeker niet te weten wat zijn geboortedatum is, noch of deze al dan niet vermeld wordt op zijn *taskara* (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Nog daargelaten deze vaststellingen is gelet op de informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten eenvoudig na te maken of te verkrijgen zijn grote voorzichtigheid geboden bij de beoordeling van de bewijswaarde van dergelijke documenten. Waar verzoeker opmerkt dat hij lang werd gehoord over zijn regio van herkomst en in de bestreden beslissing niet kon worden vastgesteld dat hij dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zijn identiteit niet staft met enige geloofwaardig begin van bewijs. De uitleg dat de door verzoeker voorgelegde *taskara* er na meer dan tien jaar nog ongeschonden uitziet omdat hij deze altijd in een plastic mapje bewaarde en zich in het dagelijkse leven van een kopie bediende, acht de Raad, gelet op de vereiste om originele identiteitsdocumenten voor te leggen in contacten met de overheid, niet aannemelijk. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat een onvolledig logo normaal is voor *taskara's* waarbij het logo aan de rechterkant staat afgedrukt. Wat betreft de gevoegde kopie van de *taskara* van een landgenoot (stuk 3), merkt de Raad op dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De informatie vervat op de twee URL-linken betreft slechts twee foto van *taskara's*, doch dit volstaat geenszins om aannemelijk te maken dat het logo in de rechterbovenhoek van de *taskara* altijd weggeknipt is. Er is overigens geen enkele aanwijzing om uit te maken of deze *taskara's* authentiek zijn. De Raad meent dat verzoekers vermeende ongeletterdheid niet kan verklaren waarom hij niet op de hoogte blijkt van zijn geboortedatum noch van het feit of deze al dan niet op zijn *taskara* staat, aangezien het niet aannemelijk is dat hij daar nooit naar zou hebben geïnformeerd, desnoods bij mensen uit zijn omgeving die wel geletterd zijn zoals zijn vader.

Waar verzoeker zich afvraagt of het feit dat hij ondervraagd werd over zijn identiteit te maken heeft met de opmerking van de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij eruit ziet alsof hij afkomstig is uit Pakistan of daar lang heeft gewoond, stelt de Raad vast dat dit niet blijkt uit het gehoorverslag en dat voormelde opmerking evenmin weerhouden werd in de motivering van de bestreden beslissing. Ook naar het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken een bedrag in Pakistaanse roepies vermeldde toen hem gevraagd werd naar de kostprijs van zijn reis wordt in de bestreden beslissing niet verwezen, zodat de informatie over het gebruik van Pakistaans geld in Afghanistan (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift) *in casu* niet relevant is. De veronderstelling dat deze elementen door de dossierbehandelaar als belangrijk werden beschouwd en zijn beoordeling mogelijks hebben beïnvloed is dan ook louter speculatief en ter zake niet dienend.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld over de documenten aangaande twee kernaspecten van verzoekers asielrelaas, met name het werk van zijn vader en de bedreiging door de taliban: "(...) Aansluitend legde u ook geen enkel geloofwaardig document neer ter staving van uw asielrelaas. Zo legde u naast uw identiteitsbewijs ook vier originele documenten neer betreffende het werk van uw vader en twee dreigbrieven die u van de Taliban zou hebben ontvangen (CGVS, p. 15). Vooreerst dient opnieuw gewezen te worden op de toegevoegde informatie waaruit blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten eerder gering is (zie supra). Toen u bovendien gevraagd werd welk type documenten u neerlegde ter staving van de werkzaamheden van uw vader, moest u toegeven dat u geen idee had (CGVS, p. 3), hetgeen bijzonder opmerkelijk is. Verder gaf u aan dat u

geen idee hebt wat de inhoud van dergelijke documenten zouden zijn, noch had u enig idee wat er op de documenten geschreven stond, noch wist u of het originelen of kopieën waren, noch wist u hoe lang men dergelijke documenten in Afghanistan reeds had (CGVS, p. 16, 17). Het is bijzonder opmerkelijk dat u, die dergelijke documenten zelf meebracht, niet eens op de hoogte zou zijn van wat u nu eigenlijk meebracht. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij toch enigszins op de hoogte is van de door hem voorgelegde documenten. Dezelfde argumenten gelden overigens ook voor de door u voorgelegde dreigbrieven. Zo gaf u eveneens aan dat u niet wist wat er in de dreigbrieven geschreven stond, noch kon u bijzonder weinig over de brieven vertellen, noch wist u wie dergelijke brieven zou hebben ondertekend, noch wist u wanneer u zo'n brief had gekregen (CGVS, p. 21, 22). De verschoning die u hiervoor aanhaalt dat u niet kan lezen is weinig afdoend. Zo gaf u niet alleen aan dat u niet eens wist hoeveel maanden u dergelijke documenten reeds hebt, maar dat u er niet eens aan had gedacht om de documenten door iemand te laten voorlezen (CGVS, p. 16). Een dergelijke desinteresse is opvallend en ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van de door u voorgelegde documenten. (...). Aan de authenticiteit van deze documenten wordt in ernstige mate afbreuk gedaan door de vaststelling dat verzoeker er nagenoeg niets over wist te vertellen. Waar verzoeker eenvoudigweg herhaalt dat dit kan worden verklaard door zijn ongeletterdheid, de onmogelijkheid om kennis te nemen van de inhoud van deze documenten en zijn gebrek aan interesse, weerlegt hij bovenstaande motieven niet. Dat de vertrouwelijkheid van zijn asielaanvraag een rol zou hebben gespeeld in verzoekers nalaten zijn documenten eventueel te laten vertalen door landgenoten, kan gelet op het belang van deze documenten voor de beoordeling van zijn asielaanvraag niet overtuigen.

De Raad is samen met de verwerende partij van mening dat verzoekers opmerkelijke gebrek aan kennis over de professionele activiteiten van zijn vader in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit kernelement in zijn asielrelaas. Dat verzoeker nooit is meegegaan naar het werk van zijn vader en zijn vader zelden thuis aanwezig was, biedt geen afdoende verklaring nu het niet aannemelijk is dat verzoekers vader geen informatie zou hebben gedeeld met zijn gezin over de inhoud van zijn job of de studies die hij heeft gedaan. Dat het binnen de Afghaanse context een kwestie van respect is om aan de vader geen vragen te stellen over diens tewerkstelling, is een loze bewering die verzoeker geenszins staft.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op bepaalde punten afwijken van deze afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker toont niet aan dat zijn ongeletterdheid zijn verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn de verdwijning van zijn vader zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct in de tijd te situeren. Het gegeven dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat de tweede brief aan hem was gericht, neemt niet weg dat hij toen eveneens te kennen gaf dat zijn familie met de dood werd bedreigd, daar waar hij dit op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontkende (stuk 11, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 5, gehoorverslag, p. 23). Verzoeker ontkende tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk dat hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verklaard dat zijn moeder vermist was (stuk 5, gehoorverslag, p. 24). De huidige verklaring dat hij toen tijdelijk in het ongewisse zou hebben verkeerd over zijn moeder maar later te horen kreeg dat zij vanuit Jalalabad teruggekeerd was naar het dorp Kaga, is dan ook louter *post factum*.

Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat zijn vastgestelde onwetendheid wat betreft de landen en plaatsen op zijn reisroute kan verklaren of verschonen. Hij verwijst slechts in algemene zin naar het feit dat het een lange reis was, hij begeleid werd door een smokkelaar en zijn reis door Iran in zeer moeilijke omstandigheden heeft plaatsgevonden. Verzoeker toont overigens niet aan dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren.

Ter zitting van 3 februari 2017 legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij volgende stukken voegt: zijn *taskara*, met bevestiging van de dienst bevolking van zijn inschrijving in het register (stuk 1), foto's van verzoeker met familieleden waaronder zijn vader (stuk 2), verzoekers rijbewijs (stuk 3), een brief van de stamhoofden van Kaga (stuk 4), een attest betreffende de tewerkstelling van verzoekers vader (stuk 5). Volgens verzoeker bevestigen deze documenten zijn identiteit evenals de tewerkstelling van zijn vader. De Raad wijst verzoeker erop dat reeds in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom verzoekers *taskara* niet als geloofwaardig document ter staving van zijn identiteit in aanmerking kan worden genomen en dat hoger is gebleken dat zijn verzoekschrift aan deze motivering geen afbreuk doet. Dienvolgens kan ook aan de bevestiging van inschrijving in het bevolkingsregister niet de minste bewijswaarde worden verleend. Bovendien is dit slechts een handgeschreven tekst die door iedereen kan zijn geschreven. De stempel die hierop is aangebracht is overigens onleesbaar volgens de vertaling die verzoeker erbij voegt. Nog daargelaten de vaststelling dat de gevoegde foto's fotokopieën betreffen en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend, bevatten deze geen enkele objectieve aanwijzing betreffende de identiteit van de personen die erop staan afgebeeld of de plaats waar ze werden genomen. In zoverre het rijbewijs kan worden aanvaard als identiteitsbewijs, dient niettemin te worden vastgesteld dat dit document geen verband houdt met verzoekers asielmotieven en in die mate geen ander licht werpt op bovenstaande appreciatie daarvan. Nog daargelaten de vaststelling dat de brief van de stamhoofden van Kaga blijkens de gevoegde vertaling geen datum draagt en gelet op het moment waarop hij door verzoeker in de procedure wordt aangebracht een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft – welke vaststelling op zich reeds in ernstige mate afbreuk doet aan de authenticiteit ervan –, vindt de inhoud ervan geen weerklank in verzoekers verklaringen. De betrokken ouderen bevestigen dat verzoeker problemen heeft gekend met de taliban na de dood van zijn vader en dat verzoekers vader werd vermoord door de taliban. Verzoeker verklaarde evenwel dat hij door de taliban werd geïdoleerd nadat zijn vader door hen werd ontvoerd en dat hij sindsdien in het ongewisse verkeert over zijn vaders lot (stuk 5, gehoorverslag, p. 17, 18; stuk 12, verklaring DVZ, punt 13A). Deze discrepantie is van aard dat zij verzoekers gebrekkige geloofwaardigheid nog meer op de helling plaatst. Hoger is vastgesteld dat verzoeker in het geheel niet op de hoogte was van de documenten die hij eerder neerlegde ter staving van zijn vaders tewerkstelling, welke vaststelling de geloofwaardigheid van deze documenten in ernstige mate ondermijnt. Bovendien konden verzoekers verklaringen omtrent zijn vaders professionele activiteiten evenmin overtuigen. Waar verzoeker een bijkomend document neerlegt ter staving van zijn vaders tewerkstelling, doet hij geen afbreuk aan de gedane vaststellingen dienaangaande.

Aangaande de door verzoeker bijgebrachte documenten dient nog te worden opgemerkt dat zij hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelooftwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het aanvraag worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers aanvraag te herstellen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en dat verzoeker derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn asielaanvraag, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich

aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Volgens de in het administratief dossier opgenomen COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015 is Jalalabad over de weg bereikbaar vanuit Kabul, dat zelf over een internationale luchthaven beschikt, en is het allergrootste gevaar op deze weg het roekeloze verkeer. Uit deze objectieve informatie blijkt dat de aanslagen die sporadisch plaatsvinden op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg hoofdzakelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten viseren en zelden burgerslachtoffers maken, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015, aanwezig in het administratief dossier) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Islamitische Staat (IS) actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Raad benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* werd evenwel vastgesteld dat verzoeker over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Bij haar aanvullende nota van 25 januari 2017 voegt verzoeker de COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 14 december 2016, welk rapport een update bevat van de informatie vervat in de hogervermelde COI Focus. Hieruit blijkt niet dat de bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad niet langer actueel of correct zou zijn.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) U bent een volwassen man die geen melding maakt van ernstige gezondheidsklachten. In verband met de evaluatie van uw persoonlijke omstandigheden moet verder worden opgemerkt dat u het CGVS bewust geen zicht verschaft over wat uw werkelijke levensomstandigheden in Afghanistan waren. Zo legde u reeds bedrieglijke verklaringen af omtrent het beroep van uw vader (zie supra). Hoe dan ook verklaarde u zelf ook al heel wat werkervaring te hebben in Afghanistan; zo werkte u reeds als verkoper van GSM-batterijen, werkte u als ober in een hotel en hebt u reeds ervaring als arbeider. Bovendien verklaarde u ook dat u op de markt had gewerkt en uw familie er zelfs twee winkels had (Verklaring DVZ, p.5 & CGVS, p. 10-11). Belangrijker is dat u ook een duidelijke link met de provinciehoofdstad, Jalalabad heeft. Zo verklaarde u dat u voor uw vertrek uit Afghanistan even bij en uw schoonouders in Jalalabad woonde (CGVS, p. 23) en dat uw vrouw en drie kinderen op dit ogenblik er zelfs nog steeds wonen (CGVS, p. 7). U verklaarde eveneens dat uw schoonvader een hotel heeft in Jalalabad, dat zelfs zou bestaan uit twee winkels (CGVS, p. 25). Bovendien zou er, naast uw schoonouders, ook nog andere familie van uw vrouw in Jalalabad wonen (CGVS, p. 32). Verder blijkt dat u ook toegang zou hebben tot Jalalabad. Zo verklaarde u dat u er eens op bezoek ging, u er nog was voor uw verloving en u er ook heen ging wanneer uw familie medische hulp nodig had (CGVS, p. 5). U kon dan ook de weg (inclusief pompstations) naar Jalalabad zeer goed beschrijven, wat doet vermoeden dat u er vaker kwam dan u wil laten uitschijnen (CGVS, p. 7). Het vermoeden dat u een sterkere band heeft met Jalalabad dan met uw eigen regio van herkomst wordt overigens versterkt doordat u niet bijzonder goed op de hoogte leek te zijn van recente gebeurtenissen die zich in uw dorp hadden voorgedaan en uw kennis daaromtrent eerder fragmentarisch was (CGVS, p. 28). Zo was u niet op de hoogte van het overlijden van een bekende prosecutor in uw regio en leek u niet op de hoogte wie Haji Sayed Rahman was, noch wat hem was overkomen (CGVS, p. 28) (zie blauwe map). Dient nog te worden vermeld dat u zelf ook aangaf dat twee van uw zussen in Kabul woonden, hetgeen er op wijst dat u zelfs op andere plaatsen in Afghanistan over de nodige connecties beschikt.

Aldus kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat u, een volwassen man die tot de Pasjoense meerderheid behoort (CGVS, p. 4) en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan niet alleen over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u enkel dat u niet in Jalalabad zou kunnen wonen omwille van uw beweerde problemen met de Taliban (CGVS, p. 31). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. (...)".

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF